

Ja täiemad rahvas on ennam waewa nāg-
gemaš, kui teo lomad. Wata, innimenne,
keš on Jummal nāo jārrele lodud, peab seāl
halwem ollema weisteš, aina neid paššima,
ja harrima ja ka peššema! Ei se olle di-
guggu! Kurjašte waewata neid waesi lapsi!

Agga Killari perre, ni lapsed, ni orjad,
keif ollid terwed ja roemšad ja wisakad, hāsti
ja kennašte ridiš. Iggamees watis neid
takka, kui nemmad suwwisel aial firriko lāksid
ehk Hansust, ehk Ewast, ehk lešsešt naesešt
šadetud. Kui heinamale lāksid, kui põllule
wilja leikama, olli iggaühhel temma joudo
mōda tō-riištad kasaš, rammotumal kerge-
mad, ja iggaüks teggi omma tōdd ni kui jāk-
saš, agga truište. Seddawisi said Killari
rahvas igga tō jure hāsti joudo. Hans olli
ikka eššimeanne, keš sai moiša leikusse tūkkid
ja omma wilja walmiš leikanud, et temmal
kūl ei olnud nelja perre kohta ni paššo tāiešš
kašnud innimest, kui arwati tarwiš ollewat.

Teisel aastal tullid ka nende kolme wabba-
tikko lapsed tōle, ja Hans olli neile kergemad
riišto teinud. Agga teište lapsed ei teinud
mitte nenda tōdd, kui Killari perreš; teised
perrewannemad ei olnud iššegi mitte allati
tō jures, egga oškanud orjad õppetada ja
juhhatada, sešt neil puduš di-
guggu ja tāiš arro.

Enne põllo maad ei olnud mitte truište
harritud, ommeti kandsid need süggawad
maad ka eššimeššel aastal hāsti wilja, et
Jummal andiš wāgga korrališt aega. Agga
süggise olli Hanso trui harrimišše jārrel
orras paššo kenna ja tuggewani, kui ial
Tamma kullas olli nāhtud. Ei Jaan Turd,
egga Peter Kald ei joudnud Hanso wašto,
šadik siš teised perremehhed, keš ollid enna-
mište holetumad. Monningad tullid õppe-
tust palluma, saiwad sedda hea melega, ja
wōtšid ka wašto. Teised rākišid jälle: „Killar
on kurrati alla heitnud, ja nenda saab temma